Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 45 886 van 30 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 maart 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 juni 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 15 december 2009.

1.3. Op 15 april 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 april 2010 aangetekend verzonden.

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese, afkomstig uit Dobrosin (gemeente Medvegjë, Zuid-Servië) en bezit u de Servische nationaliteit. Als kind woonde u samen met uw ouders N. (…)en A.(…) Z. (…) (O.V. 6.412.204) in Zwitserland. Op veertien- of vijftienjarige leeftijd ging u met uw familie naar Duitsland. Toen u zestien of zeventien jaar was keerden jullie terug naar uw geboortedorp Dobrosin in Servië. Hoewel u en uw familie in Servië nooit concrete problemen hebben gekend met de autoriteiten, bent u bang van het Servische leger en de gendarmerie die altijd, dag en nacht, aanwezig zijn op straat, de huizen van mensen binnengaan, hen slaan en beledigen. De Serviërs zouden ook één keer op de binnenkoer van uw huis geweest zijn. Ze doorzochten de binnenkoer en de garage, maar konden niets vinden. Omdat het er niet veilig was, verliet u op 28 maart 2009 samen met uw familie Servië. Jullie reisden met de bus tot in Subotica. Daar werden jullie opgehaald met de auto en de volgende dag reisde u samen met uw zus F. (…) verder naar België. Uw ouders volgden omdat er niet genoeg plaats was in de auto. Op 31 maart 2009 vroeg u hier dan asiel aan. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart, afgeleverd te Bujanoc op 11 december 2006; de geboorteakte van uw zus F. (…), afgeleverd te Nesalce op 10 november 2008; een laissez-passer, uitgereikt door het Servische Consulaat in Hamburg op 8 augustus 2006; en een medisch attest uit België (opgesteld door dr. Luc Grouwels, d.d. 11 december 2009). U kampt immers van sinds kindertijd met psychische problemen (slaapproblemen, concentratieproblemen, hoofdpijnen, angstgevoelens…) die verergerd zijn ten gevolge van hetgeen u tijdens de oorlog op televisie zag en hoorde.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Servië heeft verlaten of er niet kunt terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart Servië verlaten te hebben omdat het er niet veilig is. Jullie konden niet naar school gaan en niet werken (CGVS p. 8 en 11). Wat betreft deze vrees ten aanzien van het Servische leger en de gendarmerie dient vastgesteld te worden dat uw vrees dienaangaande louter hypothetisch is. U persoonlijk heeft immers nooit enig concreet probleem gekend met het leger en/of de gendarmerie, noch met enige andere autoriteit in Servië (CGVS, p. 8-9 en 10). Ook uw ouders zouden nooit problemen hebben gehad in Servië (CGVS p. 8-9). Wel zouden de Serviërs één keer naar uw huis gekomen zijn en de binnenkoer en garage doorzocht hebben (CGVS p. 8-9). U kon dit incident evenwel niet situeren in de tijd, zelfs niet bij benadering (CGVS p. 9). Bovendien ontkenden uw ouders tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal dat de Serviërs ooit naar jullie woning zijn gekomen (Z. (…) N. (…) p. 11-12 en Z. (…) A. (…) p. 7). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat ze op de binnenkoer van jullie woning kwamen, maar dat ze niet binnen kwamen (CGVS p. 9). Dit is evenwel geen afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid. Er kan bijgevolg geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde incident. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u uw vrees ten opzichte van de Servische overheid in geval van een terugkeer naar uw land geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Betreffende de medische en/of psychische problemen waarmee u kampt dient toegevoegd te worden dat uit het door u neergelegde medische attest geenszins de door u aangehaalde oorzaak ervan, i.e hetgeen u op televisie zou hebben gezien en gehoord tijdens de oorlog (CGVS p. 5 en 9-10), kan worden afgeleid. In het door u neergelegde attest wordt immers geen melding gemaakt van een mogelijke oorzaak van uw problemen. Er staat louter te lezen dat u klaagt van chronische doorslaapproblemen en dat deze quasi sinds de geboorte bestaan. Voorts blijkt hieruit dat u met nachtmerries en nachtelijke angst te kampen heeft. Hoewel u dat aanvankelijk ontkende (CGVS p. 4-6), dient bovendien onderstreept te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u de oorlog in Kosovo en Zuid-Servië niet persoonlijk heeft meegemaakt (CGVS p. 5 en 10). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u, met wisselend succes weliswaar, zowel in Zwitserland, Duitsland als in Servië voor uw medische problematiek behandeld werd (CGVS p. 10). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u de oorzaak van uw medische en/of psychische klachten geenszins aannemelijk gemaakt heeft. U heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat u hiervoor geen beroep kon doen op het in Servië beschikbare gezondheidscircuit. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat medische en/of psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische/psychische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. Deze staven enkel uw identiteit en die van uw zus, alsook uw verblijf in Duitsland. Deze elementen worden op zich niet betwist.
Ten slotte dient nog toegevoegd te worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw ouders N. (…) en A. (…) Z. (…) (O.V. 6.412.204) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie
Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar vader, Z. N.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 45 884 van 30 juni 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Z. N. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 1A2 van de Conventie van Genève en artikel 48/4 (lees: 48/3) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij wel degelijk beantwoordt aan de criteria van artikel 1A2 van de Conventie van Genève zoals vervat in artikel 48/4 (lees: 48/3) van het Vluchtelingenverdrag (lees: Vreemdelingenwet) omdat de opmerkingen van de verwerende partij niet van dien aard zijn dat het asielverhaal van verzoeker in twijfel dient getrokken te worden. Verzoeker betoogt dat hij tot nu toe inderdaad geluk gehad heeft tijdens de controles die beperkt bleven tot het stellen van vragen en hij vervolgt dat de binnenkoer en de garage éénmaal werden onderzocht zonder resultaat, maar dat dit niet wegneemt dat de Servische gendarmerie hem zal blijven lastig vallen tot wanneer zij een reden vinden om hem te kunnen aanhouden. Hij wijst erop dat andere Albanezen minder geluk gehad hebben en tijdens de huiszoekingen werden opgepakt. Verzoeker bevestigt dat hij niet heeft meegevochten met de Albanese rebellen of heeft deelgenomen aan misdaden in Kosovo en/of Servië gelet op het feit dat hij zich tijdens die periodes met zijn gezin in Zwitserland bevond, maar argumenteert dat de Servische autoriteiten toch een achterpoortje zullen vinden om hem te linken aan de gewapende conflicten in 1998-1999 in Kosovo of in 2000-2001 in Servië om hem zo te kunnen aanhouden omdat het feit dat hij etnisch Albanees is namelijk voldoende is om hem hieraan te kunnen linken. Hij vervolgt niet te kunnen rekenen op bescherming van de Servische autoriteiten gezien de autoriteiten alle Albanezen weg wil en op alle manieren voorwendsels zullen zoeken om mensen te kunnen aanhouden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het CGVS stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zonder verdere motivering. Hij besluit dat hij vroeg of laat door de Servische autoriteiten zal aangehouden worden gelet op het feit dat hij een etnisch Albanees is.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat de door hem aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zoals wordt toegelicht.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor

vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.) Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève " a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is.

2.5. In casu kan bezwaarlijk worden gesteld dat de elementen waarop verzoeker zijn vrees voor vervolging steunt voldoende ernstig zijn om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Immers, op de vraag of verzoeker problemen had met de Servische autoriteiten, politie en justitie geeft hij een negatief antwoord en voegt hij eraan toe dat hij nooit werd opgepakt, de gendarmerie hem op straat heeft gestopt maar ze nooit een reden hadden om hem aan te houden, stelt hij dat zijn plaats van herkomst Dobrosin de laatste plaats is voor de grens met Kosovo, ze dag en nacht patrouilleren in de velden, bergen, overal, en bevestigt hij geen andere problemen te hebben in Servië (gehoor CGVS p. 9). Voorts antwoordt hij op de vraag of de Servische gendarmerie ooit naar zijn huis is gekomen negatief zodat zijn bewering in het verzoekschrift dat de gendarmerie éénmaal op de binnenkoer van het huis is geweest en de binnenkoer en de garage doorzochten maar niets konden vinden, geen steun vindt in het administratief dossier (gehoor CGVS p. 11). Op het einde van het gehoor herhaalt verzoeker dat de hoofdreden van zijn vlucht de veiligheid is, als er iets gebeurt er geen plaats is om het aan te geven en hij zich meer zorgen maakt voor zijn kinderen (CGVS, p. 13).

Uit het aan het administratief dossier toegevoegd rapport "Subject related Briefing. Servië. Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei" van 7 april 2010 blijkt dat er anno 2008/2009 geen mensenrechtenschendingen plaatsvonden/plaatsvinden in Zuid-Servië. Wel is er sprake van provocerend en intimiderend optreden van de Servische gendarmerie, wat heeft geleid tot een groter subjectief onveiligheidsgevoel bij de Albanese bevolking. De arrestatie van 10 etnische Albanezen op 26 december 2008 met veel machtsvertoon in Preshevë - waar verzoeker tijdens zijn gehoor eveneens naar verwees - heeft hier ook toe bijgedragen. Enkele van de gearresteerden waren in het verleden lid van het UÇK en/of het UÇPMB, maar hun arrestatie hield hier geen rechtstreeks verband mee: ze worden verdacht van moorden, ontvoeringen en verkrachtingen. Ten slotte is er in Zuid-Servië een multi-etnische politie actief, die bestaat uit ongeveer 50% Albanezen. Ook is er een strikte monitoring van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), die een kantoor heeft in Bujanovc in de Preshevë-vallei (voornoemd rapport p. 11 tot 24).

2.6. De Raad is dan ook van oordeel, gelet op verzoekers relaas waaruit blijkt dat hij nooit effectief werd aangehouden, lastiggevallen of geviseerd door de Servische gendarmerie en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over de veiligheidssituatie in Zuid-Servië, dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer naar Zuid-Servië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de Servische autoriteiten toch een achterpoortje zullen vinden om hem te linken aan de gewapende conflicten in 1998-1999 in Kosovo of in 2000-2001 in Servië om hem te kunnen aanhouden beperkt verzoeker zich tot blote beweringen en speculaties. Bovendien en zoals hij zelf toegeeft was verzoeker niet betrokken bij de gewapende conflicten vermits hij toen in Zwitserland verbleef samen met zijn gezin. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat het voldoende is etnisch Albanees te zijn om gelinkt te worden met de gewapende conflicten in Kosovo en Servië.

2.7. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn algemene stelling, namelijk dat hij vroeg of laat door de Servische autoriteiten zal aangehouden worden gelet op het feit dat hij een etnisch Albanees is, niet aantoont dat er in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen.

Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad tevens vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geviseerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet aantoont dat in zijnen hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 zou kunnen worden aangenomen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. ROSIER	M.-C. GOETHALS